

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
	Szerző		Tárgy 352
	Cím <i>Nők a bizottságban.</i>		Hely
	Forrás: <i>Pesti napló</i>		Idő "1911"
	Bp. (Hely)	1911 4/17. (Idő)	Személy
		(Köt. v. füz.)	Helyszám

Nők a bizottságban.

Érdekes ujtás készül a főváros ügyvitelében. Nőket bocsátanak be a szentek szentélyébe, oda, ahonnan a rendelkezések tulajdonképpen kiindulnak: a bizottsági ülések termeibe. A város kormányzása többé nem férfiúi monopolium és megkezdődik a nőkkel való osztozkodás korszaka.

A bizottság, mely elsőnek szolgáltat példát erre a reformra, a közoktatási bizottság és az alapidea, melynek az ujtás a logikus továbbfejlesztése, a leghelyesebb idea. Az, hogy a bizottságban meg kell hallgatni azokat, akik illetékesek, hogy hozzászóljanak a kérdésekhez. Ez a belátás tette, hogy a közoktatási bizottság eddig is együtt munkálkodott a közoktatásügyi gyakorlati munkásainak megbizottaival: a tanítótestületek képviselőivel, — azonban csak a férfiakkal. A szabályzat szerint ugyanis csak férfi képviselhet a tanítótestületeket, még akkor is, ha e testület nők-ből állott. Most azonban megszűnik e korlátozás. A polgári leányiskolai tanítótestület legutóbbi képviselőjének halála után a tanítónők akciót indítottak, hogy nő is képviselhesse őket a bizottságban és az akció méltányosnak találtatván: gróf Festetich Géza tanácsos most előterjesztést tett a szabályzat megváltoztatására és annak a kimondására, hogy a felsőbb leányiskolák és polgári leányiskolák tanítótestülete, valamint az elemi iskolai tanítónők és az óvónők nőképviselet is küldhetnek a közoktatási bizottságba.

Ha lehet építeni az észszerűsége: a javaslatnak biztosítva van az elfogadása. Viszont azonban egyszerűsége ennek az észszerűségnek a felismerése az, ami oly jellemzővé teszi ez ujtást. Az tudniillik, hogy mennyire természetesnek találjuk. Mert csakugyan,

miért is ne lehetne női tagja a bizottságnak? Ha valaki elég illetékes, hogy az iskolában magyarázzon: hogy ne lenne eléggé illetékes arra is, hogy az iskolában szerzett tapasztalatairól beszéljen? A hozzáértés, mely az iskolában való működésre kvalifikálja, jogossá teszi, hogy ott is meghallgattassék, ahol az iskoláról is, meg róla is határoznak. És mert a tanítás tekintetében már rég bebizonyosodott, hogy a képesség és szakavatottság nem ahoz van kötve, hogy férfi-e az illető vagy pedig női nemen van, miért kellene a szólás jogát ahoz kötni, hogy aki meghallgatást kíván, pantalonban jár-e, vagy pedig szoknyát visel? A szakilletékességnek nincs neme és ha a nő helyén van az iskolában: helyén van ott is, ahol az iskola felől való tapasztalatok és az iskola irányában való teendők megbeszéléséről van szó. Mindez oly világos, hogy merőben felesleges a részletező érvelés. Azonban éppen az a jellemző, hogy mindez oly világosnak, egyszerűnek, magától értetődőnek tűnik fel. Ez mutatja nemcsak a reform életrevalóságát, hanem egyszerűsége mind az idők változását is. Nevezetesen, hogy már eszünkbe se jut a reform liberalizmusának azt szegezni ellenébe, hogy a női bizottsági tag befogadásával a bizottság — nőt fogad a tagjai közé.

A feministáktól nem lehet rossz néven venni, ha ebben a maguk diadalát, eszméik győzelmét látják. Nekünk azonban úgy tetszik, hogy ha így gondolkodnak: kissé tulságosan sokat gondolnak. Mert bizonyára igaz, hogy a feminista agitáció nélkül az elmék kevésbé lennének előkészítve, hogy a nemi különbségek tekintetében elfogulatlanul ítéljenek; de a közoktatási bizottság új szabályzata és a feminista eszmékör mégis jelentékenyen különböző valami. Olyan eltérés van közöttük, mint a természetes fej-

lődés és az erőszakos akarás között. Amit a főváros tervbe vett, az a gyakorlati méltányosság természetes konzekvenciája, holott a feminista ideál, mely semmi téren se akar különbséget ismerni, éppen a természeti konzekvenciák figyelembevételére irányul. Éppen ezért a feministák hódításnak tekintetik ugyan a városházára való bevonulást; de bizonyos, hogy ez sokkal inkább a praktikus expediensekkel dolgozó életnek, semmint a feminista elméleteknek a hódítása.